

Царство Небесне здобувається СИЛОЮ

МИКОЛА ЛУЧОК

25 БЕРЕЗНЯ 2020

Без вірності немає розвитку в духовному житті. Але як же часом важко бути вірним! Тут ідеться саме про вірність щоденним духовним практикам, які є нашим місцем зустрічі з Богом, – наприклад, читанню Святого Письма, через яке спілкуємося з Господом. Чи бувало таке, що ви вирішували щодня читати Слово Боже, а може, й роздумувати над ним, проте згодом переставали це робити, та якщо й робили, то вам було дуже-дуже важко? А знаєте, чому так? Розповім вам про перешкоду, яка постає на дорозі вірності у стосунках із Богом.



Альбрехт Дюрер, «Руки в молитві», 1508 рік

У спілкуванні з Богом ми проходимо через три етапи: очищення, освячення і з'єднання. Один проповідник, говорячи про ці етапи, порівняв їх із Єрусалимським храмом і запропонував такий поділ: перший етап – «зовнішній двір», другий – «святе», третій – «святе святих». «Зовнішній двір» – це символ тіла, тілесної людини, «святе» – душі, а «святе святих» – духу. Цього разу я хотів би особливо зосередитися на першому етапі, тому що саме під час нього ми часто маємо клопоти, які стають причиною знеохочення в духовному житті.

Коли людина починає спілкуватися з Богом, вона потрапляє у «зовнішній двір», на етап очищення. У цей час можемо переживати велике знеохочення, нам може здаватися: «Краще б померти, ніж зараз читати Святе Письмо». Або з'являться думки про те, що саме в цей момент потрібніше щось прибрати, негайно комусь зателефонувати, залагодити якусь справу... Під час цього етапу ми буваємо готові робити будь-що, тільки б не молитися, тільки б не читати Слова Божого і не роздумувати над ним. Розгортаємо Святе Письмо, а букви починають втікати. Таке враження, наче ми потрапили в бурю та йдемо проти вітру. На цьому етапі також часто хочеться спати, і нема значення, чи ми виспалися, чи ні. Це вам знайоме?

Допомогти у витривалості може те, що ми будемо конкретними у зустрічі з Богом. Ця конкретика може виглядати так: визначаю годину зустрічі, міру, місце, форму та мету. Наприклад, складаю з вечора плани на завтра і бачу, що найкращий час для особистої зустрічі з Богом – це 7:30 ранку (година); зустріч триватиме не менше ніж 15 хвилин (міра); вона відбуватиметься на балконі (місце); я продовжу читати Євангеліє від Йоана, 17 розділ, і поспілкуюся з Богом через цей текст (форма); бо прагну насититися Його силою та мудрістю або хочу краще пізнати Бога і себе (мета). Завдяки такій конкретиці ви можете легко помітити, чи маєте особисті стосунки з Богом і які вони на цей момент.

«Зовнішній двір» – тільки етап на дорозі спілкування з Богом. І якщо я знаю, що через нього потрібно пройти, прорватися, то мені буде легше це зробити. Хвилини цей етап – ніби дістатися з холодної вулиці до хати і увійти в тепле й освітлене приміщення. А якщо цього не знаю, то думатиму, що погано молюся, бо мені важко – і тоді мій досвід труднощів може стати причиною знеохочення у спілкуванні з Богом.

Діяльність без молитви завдає шкоди. Діяльність має впливати зі спілкування з Богом.

Такий опір ми переживаємо не тільки тоді, коли хочемо помолитись або почитати Святе Письмо. Я помітив, що через нього доводиться проходити, щоб дійти на Службу Божу, на зустріч спільноти. Навіть коли я вже на Месі, також потрібно пройти через цей етап тілесної людини, «зовнішній двір». На початку Служби зазвичай думки розбігаються. А за хвилин 10-15 я вже стаю зосередженіший і відчуваю, що насправді беру участь у Літургії. Так само з молитвою на вервиці. Перший десяток мені молитися важко, але коли починаю молитися другий чи третій десяток, то стає легше – і я вхожу в контакт із Богом. У домініканському душпастирстві молоді ми щотижня маємо три зустрічі, і дуже часто молоді люди мені говорять: «Ви знаєте, як мені не хотілося сьогодні йти на зустріч», «Мені важко було прийти» або «Таке враження, що як тільки настає день зустрічі, то всі сили темряви накидаються на мене». Так і є!

Сили темряви зроблять усе, аби людина не увійшла у глибокі стосунки з Богом. І це теж причина того, чому буває важко бути вірним та витривалим у цих стосунках. Але тільки вірність та витривалість приносять плід і насолоду. Уже саме усвідомлення, що існує етап опору, зміцнює людину в тому, щоб вистояти в цій битві. Такий опір ми переживаємо щоразу, коли виконуємо духовні практики. Але завдяки витривалості з часом долаємо його легше та

швидше. Ще нам буває складно пройти цей етап тому, що в наше життя все сильніше входить переконання світу, що все має бути приємним. А якщо щось не викликає задоволення, то не робитиму цього! Людина, яка має в серці такий «вірус», радше за все не проб'ється через етап очищення та не зможе досвідчити насолоди спілкування з Богом. Її серце не зможе заспокоїтися й насититися, тому шукатиме та потребуватиме ще більшої кількості вражень.

Може бути й так, що я обираю діяльність як місце втечі від слабкості, яку відкрив на етапі очищення свого серця. Тоді вирішую: «Якщо я не можу спілкуватися з Богом, то діятиму для Бога!» У такому випадку можу настільки запрацюватися, що вже навіть не матиму часу, аби його «витратити» на спілкування з Богом. Але згодом це призведе до накопичення проблем, і тоді мені знадобиться набагато більше часу, щоб їх упорядкувати...

Діяльність без молитви завдає шкоди. Діяльність має впливати зі спілкування з Богом. Коли я проводжу час із Богом, це також діяльність, завдяки якій отримую силу та світло для щоденних дій. Духовна боротьба відбувається на полі моїх особистих стосунків із Богом. Якщо виграю в цій боротьбі, витримавши весь опір, то і в інших щоденних труднощах теж буду переможцем. Звісно, що всю силу для звитяги ми отримуємо від Ісуса Христа, бо це Він – наша перемога.

Фрагмент із книжки «У пошуках Істини» («Кайрос», «Свічадо», 2015).